

Otázku, zda R. T. je legitimován podati obžalobu podle § 29 zák. proti nekalé soutěži vlastním jménem, rozsudek neprobírá, neřeší ji v tom směru, zda trestný čin se ho dotýká bezprostředně po rozumu § 34, odst. 3, písm. b) zák. proti nekalé soutěži. Nicméně zprošťuje obžalovaného soukromé žaloby vůbec jen podle § 259, čís. 1 tr. ř., z důvodu, že trestní řízení bylo zahájeno bez návrhu zákonně oprávněného žalobce, aniž blíže opodstatnil, zda důvod ten (§ 259, čís. 1 tr. ř.) platí i o žalobě R. T-em osobně podané. Zjištění uvedené ke konci rozsudku v tom směru, že obžalovaný u firmy A. K. ml. v B., jak se v obžalobě tvrdí, ani zaměstnán nebyl, mohlo by snad sloužiti k odůvodnění toho, že obžalovaný, nejso sám soutěžitelem, ba ani zaměstnán u soutěžitele, není pravým obžalovaným, že je bezdůvodně obžalován (nedostatek pasivní legitimace), to však by vedlo k jeho osvobození podle § 259, čís. 2 tr. ř., ale nikoliv podle § 259, čís. 1 tr. ř.

Jde o otázku čistě právní, zda obžalovaný tím, že použil »kladečského listu«, t. j. blanketu firmy »Stavební keramika A. K. a R. T. v B.« jako pověřovacího listu pro obchodní věc obstaranou společníkem A. K. starším, předsevzal trestný čin, jenž se bezprostředně dotýká druhého společníka R. T. po rozumu § 34, odst. 3, písm. b) zák. proti nekalé soutěži, kterouž otázku přísluší posouditi soudu zrušovacímu.

V tom směru bylo uvážiti, že použití blanketu uvedené společnosti, obsahujícího v hlavě znění firmy společnosti, se dotýká bezprostředně jen zájmu této obchodní společnosti samotné, společného zájmu obou společníků, a nikoliv zvláštního zájmu jednotlivého společníka, tedy nedotýká se zvláštního zájmu spolužalobce R. T. Je sice pravda, že při veřejné obchodní společnosti jsou společníci vlastními nositeli práv a závazků společnosti, jelikož veřejná společnost není osobností právnickou. Nejde tu však o námitku, kterou by mohl R. T. vznésti vlastním právem, nýbrž o takovou, jež se dotýká bezprostředně jen společnosti samé a kterou mohou oba společníci vznésti jen kolektivně, vždyť T. ani ne tvrdil a patrně ani tvrditi nemůže, že má sám zájem na tom, aby s ním nemohla nastati záměna v 29 zák. proti nekalé soutěži zmíněná, týkající se příznačného zařízení podniku. Poněvadž se tedy věc, o niž jde, nedotýká bezprostředně zájmu R. T., není on oprávněn podati obžalobu podle § 29 cit. zák. samostatně vlastním jménem a pokud ji nicméně podal, není žaloba ta podána osobou k tomu oprávněnou a byl proto právem v tomto bodu obžalovaný osvobozen podle § 259, čís. 1 tr. ř.

Čís. 5372.

Škodou při podílnictví, tedy cenou věcí odcizených, převedených neb prošantročených, je rozuměti újmu na jmění, zmenšení (ztenčení) majetku a lze tudíž hodnotu takových věcí počítati jen hodnotou toho, co bylo ukradeno (zpronevěřeno), tedy podle majetkové ztráty poškozeného.

Jde-li o hodnotu uhlí, jež vinník na sebe převedl a prošantročil, a jež bylo získáno t. zv. »divokým dolováním«, rozhoduje nikoli prodejní cena takto odcizeného uhlí, nýbrž pouze hodnota, jakou mělo odcizené uhlí v opuštěném dole.

Při odcizení uhlí určeného již k prodeji (ze skladiště), určuje výši škody jeho skutečná cena trhov. Daň z uhlí je součástí jeho ceny.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Zm I 673/35.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací částečně vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného V. K. do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 22. ledna 1935, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 185, 186 b) tr. z., zrušil napadený rozsudek co do obžalovaného V. K. v důsledku jeho zmateční stížnosti a co do obžalovaného K. K. podle § 290 tr. ř. jako zmatečný, pokud je uznal vinnými podílnictvím na krádeži, že na sebe převedli a prošantročili uhlí odcizené na dole Klement E. L-em a společníky, a to ve výroku o vině i trestu a výrocích s tím souvisících, a vrátil věc soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl; jinak zmateční stížnost zamítl.

Z d ů v o d ů:

Opodstatněna je zmateční stížnost s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 5 a čís. 10 — nikoli 9 a) — tr. ř., pokud rozsudku vytýká, že nezjistil výši škody poškozených, ovšem pouze pokud se týče uhlí odcizeného na dole Klement.

Škodou, tedy cenou věcí odcizených, převedených neb prošantročených je rozuměti újmu na jmění, zmenšení (ztenčení) majetku a lze tedy hodnotu takových věcí počítati jen hodnotou toho, co bylo ukradeno, tedy podle majetkové ztráty okradeného. Ze zjištění rozsudku plyne, že L., K., P. a Č. dolovali uhlí na dole Klement náležejícím »D-ské uhelné společnosti« a že stěžovatel toto tak zv. divokým dolováním získané uhlí kupoval. Je tedy patrné, že v těchto případech nemůže přijíti v úvahu zásada všeobecně uznávaná, že cena takto odcizeného uhlí rovná se prodejní ceně uhlí (minimální), v níž je uhrazena hodnota práce a dalších nákladů s dobýváním uhlí, event. prodejem spojených, nýbrž pouze hodnota odcizeného uhlí v opuštěném dole, o niž jedině zmenšil se majetek »D-ské uhelné společnosti«. Nezjistil-li rozsudek tuto hodnotu, právem vytýká stěžovatel rozsudku neúplnost, při čemž zjištění této skutečnosti je rozhodné již vzhledem k tomu, že překročení zákonné hranice zločinné, podmíněné výší škody, není příliš značné.

Nelze však uznati oprávněnost téže výtky stěžovatelovy, pokud se jí dovolává též u uhlí, které bylo odcizeno J. a R. M. z dolu Kohinor. V tomto případě bere rozsudek věcně i formálně správně za základ pro posouzení činu stěžovatelova prodejní cenu uhlí na dole (18 q po 17 Kč 30 h, t. j. 311 Kč 40 h) a opírá toto své zjištění o výpověď svědka T. S., podle níž bylo ze zabaveného uhlí odcizeno 18 q z depa dolu Kohinor, tedy uhlí již vytěžené, uskladněné a určené majitelem ku prodeji. Zmateční stížnost napadá zjištění rozsudku o prodejní ceně takového uhlí a stačí tedy poukázati na to, co bylo uvedeno výše o škodě a ceně věcí odcizených, a na to, že, poněvadž šlo o zboží určené k prodeji, určovala výši škody skutečná cena trhov. (viz rozh. víd. čís. 194/79, 1123/88, 3657/09, jimiž vyslovené zásadě neodporují rozhodnutí čís. 137, 3119 a

4795 Sb. n. s.). Pokud se týče daňové povinnosti, stačí odkázati na ustanovení zákona ze dne 21. prosince 1923, čís. 1/1924 Sb. z. a n., podle něhož (§ 19) ručí uhlí za daň na něm váznoucí bez ohledu na to, zda bylo zavedeno důchodkové trestní řízení, z čehož plyne, že daň byla v době spáchání trestného činu (jak podle § 171 tak i § 185 tr. z.) součástí ceny uhlí. V tomto bodu bylo tedy zmateční stížnost podle § 1 a 3 zákona čís. 56/1935 Sb. z. a n. zamítnouti v poradě neveřejné.

Pokud však jde o prve uvedenou část rozsudku, nelze rozhodnouti ve věci samé a obejít se bez opakování hlavního přelíčení a je proto nutno za předpokladu § 5 zák. čís. 3/1878 ř. z. rozsudek v tomto bodu zrušiti jako zmatečný a věc vrátiti nalézacímu soudu, aby ji v mezích zrušení znova projednal a rozhodl. Poněvadž tytéž důvody jsou ku prospěchu také spoluobžalovanému K. K., byl z povinnosti úřední za použití § 290 tr. ř. a § 5 nov. ř. z. čís. 3/1878 i co do něho rozsudek zrušen v témže rozsahu.

Čís. 5373.

V tom, že obžalovaný — německý státní příslušník, bydlící v Československé republice — vykonal v Německu své volební právo a odevzdal platný hlas pro stranu NSDAP., nelze spatřovati přečin podle § 17, čís. 1, al. 2 zákona na ochranu republiky.

Pod pojem trestného styku se stranou NSDAP. ve smyslu citovaného přečinu nespadá o sobě, dostal-li obžalovaný od přednosty německého veřejného úřadu (Arbeitsamt), u něhož se hlásil o práci, potvrzení, že práce pro něho není, a doporučení jeho žádosti o podporu, řízené na německý zastupitelský úřad. S toho hlediska nerozhoduje, že tyto úřady byly obsazeny stoupenci strany NSDAP.

(Rozh. ze dne 19. září 1935, Zm II 392/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 9. dubna 1934, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem podle § 17, čís. 1, al. 2 zák. na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek v celém obsahu jako zmatečný a zprostil obžalovaného podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby, že se v druhé polovici roku 1933 v Německu, znaje účel strany NSDAP., podvraceti samostatnost a ústavní jednotnost státu, zúčastnil její činnosti a ji v jejích podvratných snahách podporoval tím, že se dostavil k volbě a odevzdal pro stranu NSDAP. platný hlas, čímž se prý dopustil přečinu podle § 17, čís. 1, al. 2 zákona na ochranu republiky. Pokud byl obžalovaný uznán vinným tímž přečinem proto, že se se stranou NSDAP. (s její odbočkou v B.) stýkal, vrátil nejvyšší soud věc v tomto bodě soudu nalézacímu k novému projednání a rozhodnutí.

Důvody :

Zmateční stížnosti nelze upřítí oprávnění, pokud jako zmatek podle § 281, čís. 9 a) tr. ř. uplatňuje, že nemůže býti považováno za trestný